

งานนี้เผยแพร่ภายใต้ลิขสิทธิ์ Creative Commons แบบ Attribution Non-commercial Share Alike (by-nc-sa) โดยผู้สร้างอนุญาตให้ทำซ้ำ แจกจ่าย แสดง และสร้างงานดัดแปลงจากส่วนใดส่วนหนึ่งของงานนี้ได้โดยเสรี แต่เฉพาะในกรณีที่ไม่เคร่งครัดผู้สร้าง ไม่นำไปใช้ในทางการค้า และเผยแพร่งานดัดแปลงภายใต้ลิขสิทธิ์เดียวกันนี้เท่านั้น

โลกของจุดปลาย

สิ่งที่อินเทอร์เน็ตเป็น และวิธีเลิกเข้าใจผิดว่ามันเป็นอย่างอื่น

แปลจาก “World of Ends: What the Internet Is and How to Stop Mistaking It for Something Else”

โดย Doc Searls (<http://www.searls.com/>) and David Weinberger (<http://www.evident.com/>), 10

มีนาคม 2003

แปลโดย สฤณี อาชวานันทกุล, 31 กรกฎาคม 2553

เผยแพร่ครั้งแรกบนบล็อก “คนชายขอบ” – <http://www.fringer.org/>

โลกนี้มีความผิดพลาด มีหลายสิ่งที่คนทำพลาด

เราเรียนรู้จากความผิดพลาดบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่น ความคิดที่ว่าการขายของเล่นสำหรับสัตว์เลี้ยงบนเว็บคือเส้นทางเศรษฐกิจที่เยี่ยมยอด เราจะไม่คิดอย่างนั้นอีกแล้ว

แต่ความผิดพลาดอย่างอื่นเราทำซ้ำซาก ยกตัวอย่างเช่น การคิดว่า –

...เว็บเหมือนกับโทรทัศน์ คือเป็นวิธีสะกดลูกตาให้อยู่นิ่งๆ ระหว่างที่นักโฆษณาพันสารใส่หน้าคุณดู

...เน็ตคือสิ่งที่บริษัทโทรคมนาคมและเคเบิลควรคัดกรอง ควบคุม และ “ปรับปรุง” ด้วยวิธีต่างๆ นานา

...เป็นเรื่องแย่งที่ผู้ใช้สื่อสารข้ามระบบสื่อสารกันวันต่างชนิดบนเน็ต

...เน็ตประสบปัญหาจากการที่ไม่มีกฎเกณฑ์ควบคุม เพื่อปกป้องอุตสาหกรรมที่รู้สึกว่าคุณกักตุน

เราหลายคนเกิดอาการผิดพลาดซ้ำซากเวลาพูดถึงเน็ต โดยเฉพาะนิตยสาร หนังสือพิมพ์ สื่อมวลชน เคเบิลทีวี อุตสาหกรรมดนตรี อุตสาหกรรมภาพยนตร์ และอุตสาหกรรมโทรศัพท์ หกสาขาแน่แค่ตัวอย่างเท่านั้น

เนื่องจากอุตสาหกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลต่อรัฐบาลอย่างใหญ่หลวง เราก็พบว่าอาการผิดปกติซ้ำซากนั้น ระบาดในหมู่ผู้ออกกฎหมาย ผู้กำกับดูแล และแม้กระทั่งศาลสถิตยุติธรรม ในปี 2002 อุตสาหกรรมวิทยุบน อินเทอร์เน็ต อุตสาหกรรมใหม่ที่มีแนวโน้มว่าจะส่งมอบทางเลือกให้กับผู้ฟังอย่างมากมายมหาศาลกว่าคลื่น เอเอ็มและเอฟเอ็มที่มีความหลากหลายน้อยลงเรื่อยๆ (และก็เป็นเต่าล้านปีในแง่เทคโนโลยี) ถูกสกัดดาวรุ่ง ตั้งแต่ข้อห้ามแต่ออก อุตสาหกรรมดนตรีและกฎหมายลิขสิทธิ์ดิจิทัลแห่งสหัสวรรษ (Digital Millennium Copyright Act: DMCA) ลำเลียงสรรพกำลังและความสนใจแบบนักเลงลูกทุ่งที่ครอบคลุมความหวาดกลัว ทั้งหมดที่ไดโนเสาร์แห่งฮอลลีวูดรู้สึกเมื่อพวกเขาหลับใหลปีศาจของเกรสในปี 1998

จอห์น กิลมอร์ (John Gilmore, <http://www.toad.com/gnu/>) กล่าวประโยคอันโด่งดังว่า “อินเทอร์เน็ต ดีความการเซ็นเซอร์ว่าเป็นความเสียหายและหาทางหลบเลี่ยงมัน” และสิ่งที่เขาพูดก็เป็นเรื่องจริง ในระยะ ยาว วิทยุบนอินเทอร์เน็ตจะประสบความสำเร็จ ระบบส่งสารทันควันจะใช้ข้ามระบบกันได้ บริษัทที่ปัญญา อ่อนทั้งหลายจะฉลาดขึ้นหรือไม่ก็ล้มหายตายจากไป กฎหมายที่เงี้ยทั้งหลายจะถูกฆ่าทิ้งหรือทดแทน แต่ก็ อย่างที่ จอห์น เมนาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes) เคยกล่าวประโยคที่โด่งดังไม่แพ้กันว่า – “ในระยะ ยาว เราทุกคนล้วนตายหมด”

สิ่งเดียวที่เราต้องทำคือเข้าใจว่าอินเทอร์เน็ตคืออะไรจริงๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเลย เน็ตไม่ใช่วิทยาศาสตร์สร้าง จรวด เอาเข้าจริงมันไม่ใช่วิทยาศาสตร์ระดับ ป.6 ด้วยซ้ำไป เราจะกำจัดโคกนาฏกรรมของอาการผิดปกติ ซ้ำซากได้ภายในชั่วอายุของเรา และประหยัดค่าโง่หลายล้านล้านเหรียญได้ ถ้าเราแค่จดจำข้อเท็จจริงง่ายๆ ข้อนี้ข้อเดียว – อินเทอร์เน็ตคือโลกแห่งจุบปลาย คุณอยู่ที่ปลายด้านหนึ่ง คนอื่นและทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ ปลายด้านอื่น

แน่นอน การพูดว่าคนทุกคนมีคุณค่าบนเน็ตนั้นเป็นประโยคเลียนๆ ที่ทำให้คนสบายใจ แต่มันก็เป็นความ จริงที่หนักแน่นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมทางเทคนิคของเน็ต และ *คุณค่าของอินเทอร์เน็ตก็ตั้งอยู่บน สถาปัตยกรรมทางเทคนิคของมัน*

โชคดีที่ธรรมชาติที่แท้จริงของอินเทอร์เน็ตไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินความเข้าใจ อันที่จริง มีประโยคเพียงหยิบมือ เดียวเท่านั้นที่กั้นกลางระหว่างอาการผิดปกติซ้ำซากกับการตรัสรู้....

พุดง่าย ๆ

1. อินเทอร์เน็ตไม่ซับซ้อน
2. อินเทอร์เน็ตไม่ใช่สิ่งของ มันคือข้อตกลง
3. อินเทอร์เน็ตโง่
4. การเพิ่มมูลค่าให้กับอินเทอร์เน็ตจะลดมูลค่าของมัน
5. มูลค่าทั้งหมดของอินเทอร์เน็ตเติบโตที่ชายขอบของมัน
6. เงินย้ายไปสู่ขานเมือง
7. จุดปลายของโลกหรือ? ไม่ใช่ โลกของจุดปลายต่างหาก
8. คุณลักษณะสามประการของอินเทอร์เน็ต:
 - ก. ไม่มีใครเป็นเจ้าของมัน
 - ข. ทุกคนใช้มันได้
 - ค. ใครก็ตามปรับปรุงมันได้
9. ถ้าอินเทอร์เน็ตตายนัก ทำไมคนจำนวนมากถึงยังหุ้ไม่เข้าใจมัน?
10. ความผิดพลาดบางเรื่องที่เราหยุดทำได้แล้ว

1. อินเทอร์เน็ตไม่ซับซ้อน

ความคิดที่อยู่เบื้องหลังอินเทอร์เน็ตตั้งแต่แรกคือการใช้ภาษาอันยิ่งใหญ่ของความเรียบง่าย ง่าย เหมือนกับแรงโน้มถ่วงในโลกจริง ต่างกันตรงที่อินเทอร์เน็ตไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ตริงก้อนหินก้อนเล็กๆ กับ หินกลมก้อนใหญ่อย่างแนบแน่น แต่ถูกออกแบบมาให้ตริงเครือข่ายขนาดเล็กเข้าด้วยกัน ทำให้มัน กลายเป็นเครือข่ายขนาดใหญ่

วิธีที่จะทำอย่างนั้นได้คือ ทำให้การส่งและรับข้อมูลซึ่งกันและกันของเครือข่ายเป็นเรื่องง่ายเหมือนปอกกล้วย ด้วยเหตุนี้ อินเทอร์เน็ตจึงถูกออกแบบมาให้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะส่งข้อมูลดิจิทัล (เรียกว่า บิต - bits) จากจุด A ไปยัง B โดยที่ A กับ B จะอยู่ตรงไหนก็ได้

2. อินเทอร์เน็ตไม่ใช่สิ่งของมันคือข้อตกลง

เวลาที่เรามองดูเสาไฟ เรามองเห็นเครือข่ายว่าเป็นเส้นลวด และมองว่าเส้นลวดเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของระบบ ไม่ว่าจะเป็นระบบโทรศัพท์ ระบบไฟฟ้า หรือระบบเคเบิลทีวี

เวลาที่เราฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ เราก็ได้รับการบอกเล่าทุกช่วงพักโฆษณาว่า เครือข่ายคือแหล่งผลิตรายการที่ส่งผ่านอากาศหรือเคเบิลมาถึงเรา

แต่อินเทอร์เน็ตไม่ใช่ มันไม่ใช่เส้นลวด มันไม่ใช่ระบบ และมันไม่ใช่แหล่งผลิตรายการด้วย

อินเทอร์เน็ตคือวิธีที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรียกว่าเครือข่ายจะอยู่ร่วมกันได้และทำงานด้วยกันได้ อินเทอร์เน็ตคือตัวเชื่อมเครือข่าย (inter-network) ในความหมายที่ตรงตามตัวอักษร

สิ่งที่ทำให้เน็ตเป็นตัวเชื่อมไม่ได้มีแต่ข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นแค่ชุดข้อตกลง เรียกว่าอินเทอร์เน็ตโพรโตคอลถ้าจะให้ชัด โพรโตคอลคือชุดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำงานด้วยกันของสิ่งต่างๆ (เปรียบเสมือน “ภาษากลาง” ทางเทคนิค - ผู้แปล)

โพรโตคอลนี้ไม่ได้บอกว่าคนจะทำอะไรกับเครือข่ายได้ ไม่ได้บอกว่าพวกเขาจะสร้างอะไรที่ชายขอบได้ ไม่ได้บอกว่าพวกเขาจะพูดอะไรได้ และไม่ได้บอกว่าใครบ้างที่ได้พูด โพรโตคอลแค่บอกว่า ถ้าคุณอยากแลกบิตซึ่งกันและกัน คุณทำแบบนี้สิ ถ้าคุณอยากสร้างคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ หรือตู้เย็น ที่อยู่บนเครือข่าย คุณก็ต้องร่วมตกลงในข้อตกลงที่เรียกว่า อินเทอร์เน็ต

3. อินเทอร์เน็ตโง่

ระบบโทรศัพท์ ซึ่งไม่ใช่อินเทอร์เน็ต (อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้) เป็นระบบที่ฉลาดมาก มันรู้ว่าใครกำลังโทรฯ ไปหาใคร คนแต่ละคนอยู่ที่ไหน รู้ว่ากำลังส่งเสียงหรือข้อมูลไปตามสาย รู้ว่าสื่อสารกันไกลแค่ไหน รู้ว่าต้องเสียค่าโทรฯ เท่าไร ฯลฯ และมันก็นำส่งบริการที่มีแต่เครือข่ายโทรศัพท์เท่านั้นที่สนใจ ไม่ว่าจะให้บริการรอสาย แสดงเบอร์ผู้โทร บริการ 1133 และอื่นๆ อีกมากมายที่บริษัทโทรศัพท์ชอบขาย

แต่ในทางกลับกัน อินเทอร์เน็ตนั้นโง่ โดยตั้งใจด้วย คนที่ออกแบบมันทำให้เราแน่ใจได้ว่าเครือข่ายที่ใหญ่ที่สุดและครอบคลุมที่สุดนั้นโง่เหมือนกับก้อนหินกองหนึ่ง

อินเทอร์เน็ตไม่รู้อะไรๆ หลายเรื่องที่เครือข่ายฉลาดอย่างระบบโทรศัพท์รู้ มันไม่รู้เรื่องตัวตน การอนุญาต ลำดับความสำคัญ ฯลฯ อินเทอร์เน็ตรู้เพียงอย่างเดียวว่า บิตของนี้ต้องย้ายจากจุดหนึ่งของเน็ตไปยังอีกจุดหนึ่ง

มีเหตุผลทางเทคนิคมากมายที่อธิบายว่าเหตุใดความโง่จึงเป็นการออกแบบที่ดี ความโง่นั้นมีเสถียรภาพ ถ้าอุปกรณ์เชื่อมต่อตัวหนึ่งล้มเหลว กลุ่มข้อมูลก็จะหาหนทางเลี้ยวมันไปทางอื่น แปลว่าเน็ตจะไม่ล้ม ความโง่ของเน็ตทำให้มันยินดีต้อนรับอุปกรณ์ใหม่ๆ และคนใหม่ๆ มันจึงเติบโตได้อย่างรวดเร็วและในทุกทิศทาง นอกจากนี้ก็ทำให้ง่ายสำหรับสถาปนิกที่จะใส่ความสามารถในการเข้าถึงเน็ตเข้าไปในอุปกรณ์ฉลาดนานาชนิด ไม่ว่าจะป็นกล้องถ่ายวิดีโอ โทรศัพท์ หรือเครื่องคิดน้ำ ที่อยู่สุดปลายของเน็ต

นั่นเป็นเพราะเหตุผลข้อสำคัญที่สุดที่ความโง่เป็นสิ่งดีนั้นไม่ค่อยเกี่ยวกับเทคโนโลยี แต่ทั้งหมดเป็นเรื่องของมูลค่า...

4. การเพิ่มมูลค่าให้กับอินเทอร์เน็ตจะลดมูลค่าของมัน

ฟังดูเพี้ยนมาก แต่นี่คือเรื่องจริง ถ้าคุณทำให้เครือข่ายใช้การได้ดีที่สุด (optimize) สำหรับการใช้นิตใดชนิดหนึ่ง คุณจะทำให้มันใช้การได้น้อยลงสำหรับการใช้นิตอื่น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าคุณปล่อยให้เครือข่ายตัดสินใจว่าจะให้ความสำคัญกับข้อมูลเสียงหรือข้อมูลภาพเคลื่อนไหว โดยอ้างเหตุผลว่ามันต้องไปถึงปลายทางเร็วกว่าข้อมูลชนิดอื่น ก็เท่ากับคุณกำลังบอกข้อมูลชนิดอื่นว่าต้องรอก่อน ทันทีที่คุณทำอย่างนั้น

คุณก็จะเปลี่ยนอินเทอร์เน็ตจากสิ่งที่ยากมากสำหรับทุกคน ให้กลายเป็นสิ่งที่ซับซ้อนเพียงเพื่อจุดประสงค์เดียว ถ้าเป็นแบบนี้มันก็ไม่ใช่อินเทอร์เน็ตแล้ว

5. มูลค่าทั้งหมดของอินเทอร์เน็ตเติบโตที่ชายขอบของมัน

ถ้าอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายที่ฉลาด คนที่ออกแบบมันก็จะพยากรณ์ล่วงหน้าว่าวันหนึ่งเสิร์ชเอนจิน (search engine) ที่ดีจะมีความสำคัญ และเมื่อคิดอย่างนั้นก็จะใส่ฟังก์ชันนี้เข้าไปในตัวเครือข่ายเอง แต่เนื่องจากคนที่ออกแบบอินเทอร์เน็ตเป็นคนฉลาด พวกเขาจึงทำให้อินเทอร์เน็ตโง่เกินกว่าที่จะทำแบบนี้ได้ ดังนั้นเสิร์ชจึงเป็นบริการที่คนสามารถสร้างได้ที่จุดปลายของอินเทอร์เน็ต จุดใดจุดหนึ่งในหลายล้านจุด เนื่องจากใครก็ตามสามารถนำเสนอบริการอะไรก็ได้ที่ต้องการจากจุดที่พวกเขาอยู่ เสิร์ชเอนจินหลายตัวจึงถือกำเนิดขึ้นมาแข่งกัน ซึ่งแปลว่าผู้ใช้มีทางเลือกมากมายและได้เห็นนวัตกรรมอันน่าทึ่ง

เสิร์ชเอนจินเป็นแค่ตัวอย่างเดียว เนื่องจากสิ่งเดียวที่อินเทอร์เน็ตทำคือโยนบิตจากจุดปลายจุดหนึ่งไปยังจุดปลายอีกจุดหนึ่ง นักนวัตกรรมจึงสามารถสร้างอะไรก็ได้ที่พวกเขาจินตนาการถึง ปล่อยให้อินเทอร์เน็ตเคลื่อนย้ายข้อมูลให้ คุณไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าของอินเทอร์เน็ตหรือผู้ดูแลระบบหรือรองผู้อำนวยการฝ่ายจัดอันดับความสำคัญของบริการ คุณมีความคิดดีๆ เหนือใคร? ลงมือทำเลย ทุกครั้งที่คุณลงมือ มูลค่าของอินเทอร์เน็ตก็จะสูงขึ้นอีก

อินเทอร์เน็ตได้สร้าง ตลาดนวัตกรรมเสรี นี่คือกุญแจของมูลค่าของอินเทอร์เน็ต และด้วยเหตุผลเดียวกัน...

6. เงินย้ายไปสู่ซานเมื่อง

ถ้ามูลค่าทั้งหมดของอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ชายขอบของมัน ก็แปลว่าการเชื่อมถึงอินเทอร์เน็ตในตัวเองอยากเป็นสินค้าโภคภัณฑ์ (commodity หมายถึงสินค้าราคาถูกที่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ผลิต ผลิตได้ที่ละจำนวนมากและแข่งกันด้านราคาเป็นหลัก ไม่เหมือนกับสินค้าพรีเมียม – ผู้แปล) และเราก็ควรจะยอมปล่อยให้มันเป็น

การส่งมอบโภคภัณฑ์นี้เป็นธุรกิจที่ดี แต่เราควรต่อต้านความพยายามใดๆ ก็ตามที่จะเพิ่มมูลค่าให้กับตัวอินเทอร์เน็ตเอง ถ้าจะพูดให้ชัดคือ ถึงจุดหนึ่งใครก็ตามที่ขายบริการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตจะอยากขายเนื้อหาและบริการต่างๆ ด้วย เพราะบริการเชื่อมต่อในตัวเองจะมีราคาถูกเกินไป ถ้าเราเขียนงานที่จะแยกฟังก์ชันทั้งสองนี้ออกจากกัน เราก็จะช่วยให้ตลาดสามารถตั้งราคาที่ทำให้คนเข้าถึงเน็ตได้มากที่สุด และทำให้เกิดเนื้อหาและนวัตกรรมบริการได้มากที่สุด”

7. จุดปลายของโลกหรือ? ไม่ใช่ โลกของจุดปลายต่างหาก

เมื่อ ครีค เบอร์ตัน (Craig Burton) อธิบายสถาปัตยกรรมโง่ๆ ของอินเทอร์เน็ตว่าเป็นวัตถุทรงกลมกลวงเปล่าที่ประกอบด้วยจุดปลายทั้งหมดⁱⁱⁱ เขาก็วาดภาพที่สะท้อนลักษณะน่าทึ่งที่สุดของสถาปัตยกรรมอินเทอร์เน็ต – ถ้าคุณดึงมูลค่าออกจากศูนย์กลาง คุณจะเห็นมูลค่าแบ่งบานมหาศาลตรงจุดปลายที่เชื่อมถึงกัน เพราะแน่นอน เมื่อจุดปลายทุกจุดเชื่อมต่อกัน จุดต่อจุดและจุดต่อจุดอื่นทั้งหมด จุดปลายเหล่านั้นก็ไม่ใช่จุดปลายเลย

จุดปลายเหล่านั้นทำอะไร? อะไรก็ได้โดยใครก็ได้ที่อยากเคลื่อนย้ายบิตไปมา

สังเกตนะครับ - ความภาคภูมิใจในน้ำเสียงเวลาที่เราพูดว่า “อะไรก็ได้” และ “ใครก็ได้” – มันคือผลลัพธ์โดยตรงของสถาปัตยกรรมทางเทคนิคของอินเทอร์เน็ตที่โง่และง่าย

เนื่องจากอินเทอร์เน็ตคือข้อตกลง มันจึงไม่ได้เป็นของใครคนใดคนหนึ่งหรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่ใช่บริษัทขนาดใหญ่ที่เป็นเจ้าของท่อแกน (backbone) ไม่ใช่ผู้ให้บริการ (Internet Service Provider ย่อว่า ISP) ที่ขายบริการเชื่อมต่อให้กับเรา ไม่ใช่บริษัทโฮสที่ให้เราเช่าเซิร์ฟเวอร์ ไม่ใช่สภาอุตสาหกรรมที่เชื่อว่าการดำรงอยู่ของพวกเขาถูกคุกคามจากสิ่งที่พวกเราทำบนเน็ต ไม่ใช่รัฐบาล ไม่ว่ารัฐบาลจะเชื่อมั่นอย่างจริงจังปานใดว่าเพียงแต่พยายามคุ้มกันให้พลเมืองปลอดภัยและพึงพอใจ

การเชื่อมเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหมายถึงการตกลงว่าจะหล่อเลี้ยงมูลค่าที่ขายขอบของมัน แล้วสิ่งที่น่าสนใจจริงๆ ก็เกิดขึ้น เราทุกคนเชื่อมต่ออย่างเท่าเทียม ระยะเวลาไม่ใช่ประเด็น อุปสรรคต่างๆ พังทลายลง เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่ความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ที่จะเชื่อมต่อสามารถบรรลุได้โดยไม่ต้องมีอุปสรรคแปลกปลอม

อินเทอร์เน็ตมอบวิธีให้เราสามารถเป็นโลกแห่งจุดปลายได้เป็นครั้งแรก

8. คุณลักษณะสามประการของอินเทอร์เน็ต

ที่กล่าวไปนั้นคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต เห็นมั๊ยครับ เราบอกคุณแล้วว่าง่าย

แต่ข้อเท็จจริงเหล่านั้นแปลว่าอะไรสำหรับพฤติกรรมของเรา ...และที่สำคัญกว่านั้นคือ พฤติกรรมของบริษัท
ยักษ์ใหญ่และรัฐบาลที่ทำตัวเหมือนกับว่าอินเทอร์เน็ตเป็นของพวกเขา?

ต่อไปนี้เป็นกฎพื้นฐานสามข้อของพฤติกรรมที่ถูกต้องโดยตรงกับธรรมชาติของอินเทอร์เน็ต –

ลองมาไล่ดูกันทีละข้อ...

8ก. ไม่มีใครเป็นเจ้าของมัน

ไม่มีทาง ที่ใครจะเป็นเจ้าของอินเทอร์เน็ตได้ กระทั่งบริษัทที่เป็นเจ้าของ “ท่อ” ที่มันวิ่งผ่าน เพราะมันเป็น
ข้อตกลง ไม่ใช่สิ่งของ อินเทอร์เน็ตไม่ได้เพียงแต่อยู่ในพื้นที่สาธารณะเท่านั้น – มัน คือ พื้นที่สาธารณะ

และนี่ก็เป็นเรื่องดี –

- อินเทอร์เน็ตเป็นทรัพยากรที่ไว้ใจได้ เราก่อร่างสร้างธุรกิจได้โดยไม่ต้องกังวลว่าจะมีบริษัทอินเทอร์เน็ต จำกัด มาบังคับให้เราอัปเดต ซึ่ราคาสองเท่าทันทีที่เราเชื่อมต่อ หรือถูกคู่แข่งของเราซื้อกิจการไป
- เราไม่ต้องกลัวว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของอินเทอร์เน็ตจะใช้ได้กับผู้ใช้บริการรายใดรายหนึ่ง อีกส่วนจะใช้ได้แต่เฉพาะกับผู้ใช้บริการอีกราย เหมือนกับที่เรากลัวเวลาที่ใช้โทรศัพท์มือถือในอเมริกานี้
- เราไม่ต้องกลัวว่าฟังก์ชันพื้นฐานจะใช้ได้แต่กับ “โปรแกรมยีนพื้น” ของไมโครซอฟท์ แอปเปิล หรือ เอไอแอล เพราะมันตั้งอยู่ข้างใต้บริษัทเหล่านั้นทั้งหมด อยู่นอกเหนือขอบเขตที่พวกเขาจะมีสิทธิ
- ภาระในการดูแลอินเทอร์เน็ตจะหายไปตามผู้ใช้ทั้งหมด ไม่ได้กระจุกตัวอยู่ในมือของผู้ให้บริการรายใดรายหนึ่งที่อาจเลิกกิจการ เราทุกคนรวมกันเป็นทรัพยากรที่ยืดหยุ่นกว่าที่เรากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจะเป็นได้

8ข. ทุกคนใช้มันได้

อินเทอร์เน็ตถูกสร้างมาเพื่อรองรับคนทุกคนบนโลกใบนี้

จริงอยู่ ปัจจุบันมีคนเพียงหนึ่งในสิบบนโลก ประมาณ 600 ล้านคน ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต (ตัวเลขนี้ ณ กลางปี 2553 อยู่ที่ 1,966 พันล้านคน^{iv} คิดเป็นอัตราการเติบโต 2.3 เท่าในระยะเวลา 7 ปีหลังจากที่ผู้เขียนเผยแพร่บทความชิ้นนี้ – ผู้แปล) ดังนั้นคำว่า “ได้” ในประโยค “ทุกคนใช้มันได้” จึงถูกจำกัดด้วยเงื่อนไขความไม่เท่าเทียมทางฐานะที่นำเศร้า แต่หากคุณโชคดีพอที่จะมีความมั่งคั่งพอสำหรับการเชื่อมต่อ

อินเทอร์เน็ตและมีอุปกรณ์ที่เข้าถึงมันได้ ตัวเครือข่ายเองไม่วางอุปสรรคใดๆ ที่กีดขวางไม่ให้คุณมีส่วนร่วม คุณไม่ต้องรอให้ผู้ดูแลระบบลดตัวลงมาอนุญาต อินเทอร์เน็ตตั้งใจจะอนุญาตต่างๆ ไว้นอกระบบ

นี่คือสาเหตุหนึ่งที่เราหลายคนรู้สึกว่ายินเทอร์เน็ตเป็นเหมือนทรัพยากรธรรมชาติ เราแห่กันมาใช้มันราวกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ที่แค่รอวันเกิด เหมือนกับที่เรา รู้สึกว่าการพูดและการเขียนตอนนี้เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมนุษย์

8c. ใครก็ตามปรับปรุงมันได้

ใครก็ตามสามารถทำให้อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่ดีกว่าเดิมสำหรับการใช้ชีวิต ทำงาน และเลี้ยงลูกให้เติบโตใหญ่ มีแต่คนหัวทึบที่มีทิวิมานะสูงมากเท่านั้นที่จะทำให้มันแย่ลงได้

มีสองวิธีที่คุณจะทำให้อินเทอร์เน็ตดีกว่าเดิมได้ วิธีแรกคือคุณสามารถสร้างบริการตรงชายขอบของเน็ตให้ใครก็ตามสามารถใช้ได้ถ้าอยากใช้ ทำให้มันเป็นของฟรี บังคับให้คนจ่าย ขอรับบริจาค หรืออะไรก็แล้วแต่ วิธีที่สองที่สำคัญกว่าคือ ทำให้เกิดชุดบริการจากจุดปลายสู่จุดปลายใหม่ๆ ด้วยการริเริ่มข้อตกลงใหม่ นี่คือวิธีที่อีเมลถือกำเนิด และกลุ่มข่าว (newsgroup, อ่านจากเว็บได้จาก <http://groups.google.com/> - ผู้แปล) และแม้แต่เว็บ ผู้สร้างบริการเหล่านี้ไม่ได้แค่ออกแบบโปรแกรมสำหรับผู้ใช้ที่จุดปลาย และพวกเขาก็ไม่ได้รี้อโปรโตคอลของอินเทอร์เน็ต พวกเขาเพียงแค่เขียนโปรโตคอลใหม่ที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีอยู่แล้ว เหมือนกับตอนที่ข้อตกลงเกี่ยวกับวิธีแปลงภาพเป็นรหัสบนกระดาษทำให้เครื่องโทรสารสามารถใช้สายโทรศัพท์ได้โดยที่ระบบโทรศัพท์เดิมไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไร

แต่อย่าลืมว่าถ้าคุณคิดค้นข้อตกลงใหม่ได้ มันก็ต้องเป็นโค้ดเปิด ไม่มีใครเป็นเจ้าของ และให้ทุกคนใช้ได้ ถ้าคุณอยากให้มีมันสร้างมูลค่าอย่างรวดเร็วเหมือนกับที่อินเทอร์เน็ตเคยทำ นี่คือสาเหตุที่ระบบส่งสารทันที (instant messaging ย่อว่า IM) ล้มเหลวที่จะบรรลุศักยภาพของมัน – ระบบ IM ชั้หน้า ไม่ว่าจะ AIM ของเอไอแอล หรือ ICQ หรือ MSN Messenger ของไมโครซอฟท์ ล้วนเป็นพื้นที่ของเอกชนที่อาจวิ่งอยู่บนเน็ต แต่มันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเน็ต เมื่อไหร่ก็ตามที่เอไอแอลกับไมโครซอฟท์ตัดสินใจว่าพวกเขาจะเดินระบบ IM ของตัวเองด้วยโปรโตคอลที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของและใครก็ตามสามารถใช้ได้ พวกเขาก็จะปรับปรุงเน็ตอย่างมหาศาล แต่จนกว่าจะถึงวันนั้น พวกเขาก็ยังทำตัวเหมือนคนโง่ ไม่ใช่ในแง่ดีเลยด้วย

9. ถ้าอินเทอร์เน็ตง่ายนัก ทำไมคนจำนวนมากถึงยังทุ่ทุ้งไม่เข้าใจมัน?

เป็นไปได้หรือเปล่าที่คุณลักษณะสามประการของอินเทอร์เน็ต ล้วนอยู่ตรงข้ามกับวิธีที่รัฐบาลกับธุรกิจมองโลก?

ไม่มีใครเป็นเจ้าของมัน – นิยามของธุรกิจคือสิ่งที่พวกเขาเป็นเจ้าของ เช่นเดียวกับที่นิยามของรัฐบาลคือสิ่งที่พวกเขาควบคุม

ทุกคนใช้มันได้ – ในธุรกิจ การขายสินค้าหมายถึงการโอนสิทธิ์เฉพาะในการใช้จากผู้ขายไปยังผู้ซื้อ ในรัฐบาล การออกกฎหมายหมายถึงการกำหนดข้อบังคับให้คนทำตาม

ใครก็ตามปรับปรุงมันได้ – ธุรกิจกับรัฐบาลเชิดชูบทบาทที่มีอำนาจทางการ คนบางคนเท่านั้นที่มีหน้าที่ทำอะไรสักอย่าง สร้างการเปลี่ยนแปลงที่ถูกต้อง

ธรรมชาติของธุรกิจกับรัฐบาลทำให้มีแนวโน้มที่จะเข้าใจธรรมชาติของอินเทอร์เน็ตผิดอยู่แล้ว

นี่คือเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่อินเทอร์เน็ตอธิบายตัวเองได้ไม่ค่อยดีนัก บริษัทยักษ์ใหญ่อยากตอกย้ำกับเราว่าเน็ตเป็นแค่ทีวีที่ช้ากว่าเท่านั้น

ที่ผ่านมาอินเทอร์เน็ตทำตัวเหมือนกับวอลท์ที่ วอลท์ วิทแมน (Walt Whitman) เขียนถึงในบทกวีเรื่อง “เพลงเกี่ยวกับตัวฉัน” (Song of Myself) มากเกินไป – *ผมไม่ใช่พระเจ้าคนไม่เข้าใจ กฎธรรมชาติพื้นฐานไม่เคยต้องขอโทษใคร*

ปัญหาคือกฎธรรมชาติพื้นฐานของอินเทอร์เน็ตไม่เคยคิดว่าจะมีคนสร้างอาชีพการงานของตัวเองบนพื้นฐานของความไม่เข้าใจมัน

10. ความผิดพลาดบางเรื่องที่เราหยุดทำได้แล้ว

บริษัทที่มีมูลค่าจากการกระจายเนื้อหาในทางที่ตลาดไม่ต้องการอีกต่อไปแล้ว – คุณได้ยินเราไหมครับ อุตสาหกรรมดนตรี? – ควรจะเลิกคิดได้แล้วว่าบิตก็เหมือนกับสสารที่มีขนาดจิ๋วมากๆ คุณไม่มีวันป้องกันไม่ให้เราก็อปปี้บิตที่เราอยากได้ แทนที่จะทำอย่างนั้น ทำไมไม่สร้างเหตุผลให้เราอยากซื้อดนตรีจากคุณมากกว่าล่ะ? ไม่แน่ว่า เราอาจจะอยากช่วยคุณขายของของคุณด้วยซ้ำไปถ้าคุณขอเราดีๆ

ข้าราชการทั้งหลายที่สับสนระหว่างมูลค่าของอินเทอร์เน็ตกับมูลค่าของเนื้อหาบนเน็ตควรจะตระหนักได้แล้วว่า การที่พวกเขาмаยุ่งุ่นวายกับแก่นของอินเทอร์เน็ตนั้นทำให้มูลค่าของมันลดลง อันที่จริง พวกเขาน่าจะมองเห็นว่าการมีระบบที่ขนส่งบิตทั้งหมดอย่างเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการเซ็นเซอร์ของรัฐหรืออุตสาหกรรมนั้น คือพลังเกื้อหนุนประชาธิปไตยและตลาดเปิดที่มีอำนาจสูงสุดในประวัติศาสตร์

บริษัทผู้ครองตลาดที่ขายบริการเครือข่าย – ใ้บ้ันะครับว่าขึ้นต้นด้วย “โทร” และลงท้ายด้วย “คม” – ควรจะยอมรับว่าเครือข่ายนี้จะกลืนกินเครือข่ายฉลาดของพวกเขา พวกเขาน่าจะยอมกลืนเลือดตั้งแต่ตอนนี้ แทนที่จะทุ่มทุนหลายพันล้านเหรียญไปกับการประวิงเวลาและต่อสู้กับสิ่งที่ต้านทานไม่ได้

หน่วยงานรัฐที่รับผิดชอบเรื่องการจัดสรรคลื่นความถี่ควรสังเกตว่ามูลค่าของแถบคลื่นความถี่เปิดนั้น เหมือนกันกับมูลค่าที่แท้จริงของอินเทอร์เน็ต

คนที่อยากเซ็นเซอร์ความคิดควรตระหนักว่าอินเทอร์เน็ตแยกแยะไม่ได้ระหว่างบิตที่ดีกับบิตที่แย่หรือบิตที่ลามก ไม่ว่าจะการเซ็นเซอร์จะเกิดอย่างไร มันจะต้องเกิดที่จุดปลายของเน็ต – และมันจะไม่มีทางใช้การได้ดี

บางที บริษัทที่คิดว่าพวกเขาสามารถบังคับให้เราฟังสารของพวกเขา – พวกแผ่นป้ายโฆษณา กราฟฟิกนำรำคาญที่คลานผ่านหน้าเว็บที่เราพยายามจะอ่าน – จะตระหนักว่าความสามารถของเราในการโฉบไปมาระหว่างเว็บไซต์ต่างๆ นั้นถูกสร้างเป็นส่วนสำคัญของสถาปัตยกรรมเว็บ ถ้ายังขึ้นทำแบบนี้อยู่พวกเขาก็ น่าจะเปลี่ยนป้ายเป็น “สวัสดิ์! เราไม่เข้าใจอินเทอร์เน็ต อ้อ แล้วเราก็ก่ลียดคุณด้วย” เสียให้รู้แล้วรูด

หยุดที่เถอะครับ หยุดฟุ้งชนก้าแพงที่เรียกว่า ข้อเท็จจริงของชีวิตอินเทอร์เน็ต

เราไม่มีอะไรจะเสียยกเว้นความโง่ของเราเท่านั้น.

ⁱ ดู See End-to-End Arguments in System Design (J.H. Saltzer, D.P. Reed and D.D. Clark -

<http://www.reed.com/Papers/EndtoEnd.html>) และ Rise of the Stupid Network โดย David Isenberg

(<http://www.isen.com/stupid.html>)

ⁱⁱ ดู The Paradox of the Best Network โดย Isenberg and Weinberger (<http://www.netparadox.com/netparadox.html>)

ⁱⁱⁱ จากบทสัมภาษณ์ Craig Burton โดย Doc Searls (http://www.searls.com/burton_interview.html)

^{iv} จาก <http://www.internetworldstats.com/stats.htm>